

CHƯƠNG NĂM: HẸM XÉO

Sáng hôm sau Harry thức dậy sớm. Mặc dù biết là trời sáng rồi, nó vẫn nhắm tít mắt lại. Nó tự nhủ:

- Chỉ là một giấc mơ. Mình mơ thấy một người khổng lồ tên là Hagrid đến bảo mình chuẩn bị đi học ở trường pháp thuật. Mình mà mở mắt ra, mình sẽ lại ở trong căn phòng xếp dưới gầm cầu thang.

Bỗng nhiên có tiếng gõ rất to. Harry nghĩ: “Thôi rồi, dì Petunia đang gọi cửa kêu mình dậy”. Tim nó thắt lại một cái. Nhưng nó vẫn chưa chịu mở mắt ra. Giấc mơ đêm qua đẹp biết chừng nào.

Cạch. Cạch. Cạch

Harry lồm bồm:

- Đành thôi. Dậy rồi nè.

Harry ngồi dậy, chiếc áo khoát đen của lão Hagrid rời khỏi mình nó. Căn chòi tràn ngập ánh sáng mặt trời, cơn bão đã qua, lão Hagrid nằm khoèo trên chiếc ghế dài đã sập mà ngáy khò kho, và ngoài kia, một con cú đang gõ mỏ vào cửa sổ, trong mỏ nó ngậm một tờ báo.

Harry nháy mắt lên, mừng vui hết xiết như thể trong người nó có một cái bong bóng to đang phình ra. Nó chạy tới, mở toan cửa sổ. Con cú bay vào ngay, thả tờ báo trên đầu Hagrid, nhưng lão vẫn ngủ say. Con cú bèn nhảy loanh quanh căn phòng, mổ chiếc áo khoát của lão Hagrid. Harry cố gắng xua đuổi con cú:

- Đừng làm vậy!

Nhưng con cú mổ vô mặt Harry một cách giận dữ, rồi cứ tiếp tục hành hạ cái áo khoát.

Harry bèn kêu:

- Bác Hagrid có một con cú...

Lão Hagrid cần nhằn trong cơn ngái ngủ:

- Boá nó đi!

- Dạ?

- Nó muốn được trả công phát báo. Kiểm trong túi áo.

Harry lục túi, cái áo khoát của lão Hagrid dường như làm toàn bằng những cái túi, trong đó vô số các thứ: mấy chùm chìa khoá, những cuộn dây nhợ, kẹo bạc hà, những bịch trà túi lọc, ... cuối cùng Harry kiếm được một nắm bạc cắc lạ lùng. Giọng Hagrid ngái ngủ:

- Boá nó năm Knuts.

- Knuts là cái gì?

- Là những tiền đồng nhỏ.

Harry đếm năm Knuts, con cú giơ chân ra để Harry bỏ mấy đồng tiền xu vô một cái túi nhỏ cột bên chân. Rồi nó bay qua cửa sổ đi mất.

Lão Hagrid ngáp ồm ồm, ngồi dậy, vươn vai.

- Đi thôi Harry, hôm nay còn nhiều chuyện phải làm lắm. Ta phải đưa con đi Luân – Đôn để sửa chữa cho ngày tụ trường.

Harry vẫn còn lật qua lật lại xem xét mấy đồng xu phù thủy. Nó đang nghĩ đến cái điều gì đó như cái bong bóng đã làm nó lâng lâng khi tức dậy. Cái bong bóng hình như đang xì hơi. Nó ngáp ngừng:

- Bác... bác... Hagrid à...

- Hả?

Lão Hagrid đang xỏ chân vô đôi giày ống to tướng. Harry bối rối:

- Con... con không có tiền, không có xu nào hết. Mà bác nghe được con nói rồi đó, ông không chịu đóng học phí cho con đi học trường pháp thuật.

Lão Hagrid đứng lên gãi đầu.

- Đừng lo chuyện đó. Chẳng lẽ ba má con không để lại gì cho con sao?

- Nhưng nếu cái nhà đã bị tiêu hủy...

- Ba má con không cất vàng trong nhà đâu. Để coi, trước tiên chúng ta ghé qua Gringotts, ngân hàng phù thủy. Ăn một miếng xúc xích đi, cũng chưa đến nỗi nguội ngắt. Và nếu con mời ta một miếng bánh sinh nhật của con, ta không chê đâu.

- Phù thủy cũng có ngân hàng à?

- Có một cái thôi – Gringotts. Bọn yêu tinh điều hành.

Harry làm rớt miếng xúc xích đang cầm, miện há hốc ra:

- Yêu tinh hả?

- Ừ. Cho nên chỉ có đồ điên mới dám tính chuyện cướp nhà băng này. Harry, con đừng bao giờ dây dưa lôi thôi với tụi yêu tinh. Ngoài Hogwarts ra, Gringotts là nơi an toàn nhất thế giới để ký gởi tiền bạc của cải. Thật ra ta cũng có chuyện phải ghé qua Gringotts. Theo lệnh của cụ Dumbledore. Chuyện công cán cho trường Hogwarts ấy mà.

Lão Hagrid nói đến đây thì ưỡn ngực ra một cách tự hào:

- Cụ Dumbledore thường giao cho ta những công tác quan trọng, như đi đón con, hay đi ngân hàng. Con thấy rõ là cụ tín nhiệm ta lắm. Xong chưa? Thôi, đi nào.

Harry theo lão Hagrid ra khỏi căn chòi, đứng trên mỏm đá. Bầu trời bây giờ đã trong trẻo, biển lấp lánh muôn vàn tia nắng. Chiếc xuồng của ông Dursley mươn vẫn còn dập dềnh trên sóng sau cơn bão. Harry nhìn quanh tìm kiếm mà không thấy một chiếc xuồng khác. Nó hỏi:

- Làm sao bác đến được đây?

Hagrid thần nhiên đáp:

- Bay.

- Bay hả?

- Ừ. Nhưng mà bây giờ chúng ta sẽ vô bờ bằng chiếc xuồng này. Ta không được phép xài phép thuật khi đi với con.

Hai người xuống xuồng, nhưng Harry vẫn nhìn chòng chọc lão Hagrid, cố tưởng tượng xem con người khổng lồ này bay ra làm sao?

Lão Hagrid lại né tránh cái nhìn của Harry, bảo:

- Ta mà phải chèo tay thì thật là bối bác. Nếu... ta làm phép cho xuồng chạy mau mau một chút thì con cũng đừng nói gì khi đến Hogwarts nha!

Harry nói ngay, vì nôn nóng muốn được xem phép thuật:

- Dạ, không đâu.

Lão Hagrid lại rút cây dù ra, đập nó hai lần vô be xuồng, thế là vút một cái, cả hai đã ra khỏi hòn đảo, hướng vô đất liền. Harry lại hỏi:

- Tại sao âm mưu cướp ngân hàng Gringotts lại là điên rồ?

Lão Hagrid vừa giở tờ báo phù thủy ra vừa nói:

- Người ta nói ngân hàng đó có những con rồng canh giữ kho bạc. Vói lại không dễ có lối thoát ra. Gringotts nằm sâu dưới đáy Luân – Đôn mấy trăm dặm, hiểu không? Sâu tuốt dưới âm phủ. Cho dù có rờ vô được kho bạc rồi cũng không có cách nào chui lên được mặt đất, hoặc sẽ chết đói trước khi chui lên được.

Harry ngồi yên suy nghĩ về điều này trong khi lão Hagrid đọc báo, tờ nhật báo tiên tri. Với kinh nghiệm ở nhà ông Dursley, Harry biết là khi người ta đọc báo thì đừng đại dốt quấy rầy. Nhưng mà với hàng trăm câu hỏi “tại sao?”, “cái gì?” cứ ngổ nguậy trong đầu, Harry khổ sở lắm mới ráng ngồi yên được. Lão Hagrid lật trang báo, chắc lưỡi:

- Bộ trưởng pháp thuật lại làm mọi thứ tầy huỷ ra!

Harry không tự ngăn mình được, vọt miệng hỏi:

- Có bộ trưởng pháp thuật nữa à?

Lão Hagrid nói:

- Dĩ nhiên là có. Người ta còn muốn cụ Dumbledore làm bộ trưởng nữa kìa, nhưng cụ không chịu rời bỏ trường Hogwarts, cho nên lão Cornelius lãnh chức đó. Lão là chuyên viên làm hỏng việc. Thành ra mỗi sáng lão lại quấy rầy cụ Dumbledore bằng cách sai cú đến xin ý kiến cụ.

- Nhưng mà bộ trưởng pháp thuật làm cái gì?

- À, công việc chính là làm cho dân Muggle không biết là phù thủy vẫn nha nhảm khắp nơi.

- Để chi vậy?

- Để chi hả? Harry ơi, người đời ai cũng muốn nhờ phép màu giải quyết dùm họ những rắc rối cuộc đời họ. Tốt nhất là chúng ta nên được để yên thân.

Lún này chiếc xuống đã nhẹ nhàng đụng vào kệ đá tảng. Lão Hagrid xếp lại tờ báo và cả hai bước theo những bậc đá mà lên đến mặt đường.

Ai cũng tròn mắt ngó lão Hagrid trên đường đến ga xe điện ở cái thị trấn tí tẹo này. Harry không thể trách họ. Lão Hagrid chẳng những cao gần gấp đôi người bình thường, mà lại còn chỉ trở lung tung những thứ đồ hoàn toàn bình thường trên đường phố, như cái đồng hồ tính giờ đậu xe, nói oang oang:

- Thấy cái đó không, Harry? Toàn là đồ nhảm nhí của bọn Muggle nghĩ ra!

Để theo kịp bước đi của lão khổng lồ Hagrid, Harry phải vừa đi vừa chạy, cho nên giọng nó hơi hỗn hển:

- Bác Hagrid, bác nói là có rờng ở Gringotts hả?

- Ở nghe nói vậy. Nói có quỷ ma làm chứng, ta khoái rờng lắm.

- Bác khoái rờng hả?

- Từ hồi nhỏ ta đã muốn có một con rờng. Tới rồi đây.

Họ đã tới ga xe điện. Chuyển xe điện từ đây đến Luân – Đôn sắp chạy trong chừng năm phút nữa. Lão Hagrid chẳng biết xài tiền Muggle, tiếng lão dùng, nên lão đưa tờ giấy bạc cho Harry mua vé.

Trên xe lửa, người ta còn ngó lão Hagrid dữ hơn: Lão chiếm hết hai chỗ ngồi và ngồi đó đan móc một thứ gì đó trông giống như lều xiếc mau vàng tươi. Vừa đếm mấy mũi đan lão hỏi:

- Còn giữ lá thư của con không Harry?

Harry móc ngay lá thư bằng giấy da ra khỏi phong bì. Lão Hagrid bảo:

- Tốt. Có một danh sách những thứ mà con cần trong đó.

Harry mở tờ giấy thứ hai kèm theo mà tối hôm qua nó chưa kịp chú ý. Tờ giấy ghi:

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS

ĐỒNG PHỤC

Học sinh năm thứ nhất cần:

1. Ba bộ áo chùng thực tập (mau đen).
2. Một nón đỉnh nhọn (đen) đôi ban ngày.
3. Một bộ găng tay bảo hộ (bằng da rờng hay tương tự).

4. Một áo trùm mùa đông (đen, thắt lưng bạc).

Lưu ý là đồng phục của tất cả học sinh đều mang phù hiệu và tên.

SÁCH GIÁO KHOA

Tất cả các học sinh đều phải có các sách kệ kê sau đây:

- Sách thần chú căn bản (lớp 1) của Miranda Goshawk.
- Lịch sử pháp thuật của Bathilda Bagshot.
- Lý thuyết pháp thuật của Adalbert Waffling.
- Hướng dẫn biến hình dành cho người nhập môn của Emeric Switch.
- Một ngàn thảo dược và nấm mốc có phép thuật của Phyllida Spore.
- Đề cương phép lạ và độc dược của Arsenius Jigger.
- Quái vật kỳ thú và nơi tìm ra chúng của Newt Scamander.
- Những lực lượng hắc ám: Hướng dẫn tự vệ của Quentin Trimble.

TRANG THIẾT BỊ KHÁC

- 1 cây đũa phép.
- 1 cái vạc (bằng thiếc, cỡ số 2)
- 1 bộ chai hũ ống nghiệm thủy tinh.
- 1 kính viễn vọng.
- 1 bộ cân bằng đồng.

Học sinh cũng có thể đem theo một con cú hoặc một con mèo hoặc một con cóc.

LƯU Ý PHỤ HUYNH LÀ HỌC SINH NĂM THỨ NHẤT KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CÓ CÁN CHỐI RIÊNG.

Harry không thể dừng la to cái thắt lưng của nó:

- Có thể mua tất cả những thứ này ở Luân – Đôn à?

Lão Hagrid nói:

- Nếu biết chỗ bán.

Từ trước đến giờ, Harry chưa từng được đi Luân – Đôn. Còn lão Hagrid, tuy có vẻ biết rõ mình đang đi đâu, nhưng rõ ràng là không quen với cái cách tới được chỗ đó bằng phương tiện giao thông thường trong thế giới phàm nhân. Lão bị kẹt trong cái máy kiểm soát vé xa điện ngầm, cầu nhàu om xòm rỗng rỗng thì nhỏ, xe gì mà chậm rề rề.

Vừa trèo những bậc thang sứt mẻ để lên đến mặt đường đầy xe cộ tiệm quán, lão nói:

- Chẳng hiểu nổi làm sao bọn Muggle không có pháp thuật mà lại có thể xoay sở được?

Lão to lớn đến nỗi có thể vệt đám đông để lấy lối đi một cách dễ dàng, Harry chỉ cần học tốc bám theo gót lão. Họ đi ngang qua tiệm sách và tiệm nhạc, nhà hàng và rạp hát, nhưng không có chỗ nào trông có vẻ là có cây đũa phép để bán cho Harry. Đó chỉ là một con phố bình thường, đầy nhóc những người bình thường. Có thể nào nằm sâu dưới đó hàng ngàn thướt lại là hàng đồng vàng của phù thủy? Có thể nào có thực những tiệm bán sách thần chú và cán chối thần? Hay là tất cả những câu chuyện phù thủy ấy chẳng qua là một trò đùa độc ác khác của gia đình Dursley? Nhưng những người mang họ Dursley không bao giờ biết đùa, Harry biết chắc vậy. Vì vậy Harry không thể nào không tin lão Hagrid mặc dù những gì lão nói không có chỗ nào có thể tin được.

Lão Hagrid bỗng dừng chân bảo:

- Đây rồi. Leaky Cauldron. Một nơi nổi tiếng.

Đó là một quán rượu nhỏ xíu trông nhếch nhác. Nếu lão Hagrid mà không chỉ thì Harry cũng không nhận ra được là nó nằm ở đó. Người ta vội vã đi ngang qua mà không hề liếc tới nó một cái. Ánh mắt của họ trượt từ tiệm sách lớn bên này sang tiệm băng đĩa nhạc bên kia

như thế họ không hề thấy tiệm rượu Leaky Cauldron. Thật tình, Harry có cảm giác rất ỳ quặc là dường như chỉ có nó và lão Hagrid là có thể nhìn thấy quán rượu ấy. Nhưng nó chưa kịp nêu nhận xét này thì lão Hagrid đã đẩy cửa bước vô trong tiệm.

Nơi nổi tiếng gì mà vừa tối tăm vừa nhóp nhép. Vài ba cụ già ngồi trong góc, nhấm nháp mấy ly rượu nhỏ xíu, một người hút một ống píp dài. Một gã đàn ông nhỏ thó đội một cái nón cao đang nói chuyện với người bán rượu ở bên quầy. Ông bán rượu này có một cái đầu xói xoi trông giống như một hạt dẻ sún răng. Tiếng rì rầm tán dóc khắp nơi chợt ngưng khi lão Hagrid và Harry bước vào. Mọi người dường như biết Hagrid; họ vẫy tay chào và mỉm cười với lão, người bán rượu thì cầm ngay một cái ly giơ lên hỏi lão:

- Như mọi khi chứ, Hagrid?

Nhưng lão Hagrid từ chối:

- Không được đâu Tom. Ta đang đi công cán cho trường Hogwarts.

Lão vỗ bàn tay bè của lão lên vai Harry, khiến thằng bé suýt té sụm. Người bán rượu nhìn Harry ngờ ngợ:

- Quỷ thần ơi, đây là... có thể nào đây là...

Cả tiệm Leaky Cauldron đột ngột trở nên im phăng phắc và lặng ngắt. Người bán rượu thì thào:

- Ba hồn chín vía tôi. Đây đúng là Harry Potter. Hân hạnh cho tôi biết bao!

Ông ta vội vã đi vòng qua cái quầy rượu, nhào tới nắm tay Harry lắc lia lịa, nước mắt ràn rụa.

- Chúc mừng cậu trở về, cậu Potter, xin đón mừng cậu.

Harry không biết nói gì. Mọi người đều đang nhìn nó. Cụ già ngậm ống píp cứ bập bập mà không nhận ra là ống píp đã tắt rồi. Lão Hagrid thì đang nở mày nở mặt.

Thế rồi họ bỗng rộ lên tiếng kéo bàn kéo ghế rần rần, mọi người có mặt ở Leaky Cauldron xúm lại bắt tay Harry.

- Chào cậu Potter. tôi là Doris Crockfort. Thật không thể tin là cuối cùng tôi đã gặp được cậu.

- Thật là hân hạnh quá, cậu Potter, tôi lấy làm hân hạnh quá.

- Luôn luôn muốn bắt tay cậu, tôi hoàn toàn ngưỡng mộ cậu.

- Vui sướng quá cậu Potter ơi, vui đến nỗi nói không nên lời, tôi là Diggle, Dedalus Diggle.

Harry nói:

- Trước đây cháu có gặp bác rồi. Có lần bác chào cháu trong siêu thị.

Cái nón cao nghệu của ông Diggle suýt rớt ra vì hãnh diện. Ông nhìn mọi người chung quanh hồ hởi kêu to:

- Cậu ấy nhận ra tôi, quý vị nghe thấy không, cậu ấy còn nhớ tôi!

Harry cứ phải bắt tay đi bắt tay lại, Doris Crockfort cứ quay vòng lại bắt tay nó riết.

Một người đàn ông nhọt nhạc chen tới chỗ Harry, trông ông có vẻ căng thẳng cực kỳ, một trong hai con mắt của ông cứ giật giật liên tục.

Lão Hagrid chào ông ta và giới thiệu:

- Chào giáo sư Quirrell. Harry, giáo sư Quirrell sẽ là một trong những người thầy dạy con ở trường Hogwarts.

Giáo sư Quirrell lập cập nói:

- PP... P... Potter, t... t...ta không thể bày tỏ được vui mừng như thế nào khi gặp lại con.

- Thưa giáo sư Quirrell, thầy dạy môn pháp thuật gì?

- Ph... ph... phòng chống nghệ thuật hh... h... hắc ám.

Giáo sư Quirrell lăm bắm như thể môn đó không đáng cho ông nghĩ tới. Rồi ông cười vẻ kích động:

- Kh... kh... không cần, con không cần tới môn đó đâu hả, P... P... Ppotter? Ta chắc là con đã chuẩn bị mọi thứ để nhập học rồi hả. Ta vừa tự kiểm được một cuốn sách mới về ma – cà – rồng.

Trông giáo sư có vẻ hải hùng với ý tưởng đó. Nhưng mấy người khác không chịu để giáo sư Quirrell dành hết Harry Potter. Lão Hagrid mất cả chục phút mới gỡ được Harry ra khỏi đám người vây lấy nó. Lão loay hoay một hồi cũng lớn tiếng ác được sự ồn ào chộn rộn chung quanh.

- Phải đi thôi, còn nhiều thứ phải mua. Harry, đi thôi.

Doris Crockfort bắt tay Harry lần cuối cùng, và lão Hagrid dắt nó qua quầy rượu vào một cái sân nhỏ có tường bao bọc. Ở đó không có gì cả ngoại trừ một cái thùng rác và mấy đám cỏ dại.

Lão Hagrid nhe răng cười với Harry:

- Ta đã nói với con rồi, đúng không? Ta đã nó là con nổi tiếng lắm mà. Ngay cả giáo sư Quirrell cũng xúc động khi gặp con. Nhân tiện ta nói cho con biết luôn, tậ giáo sư là hay run lắm.

- Lúc nào thầy cũng căng thẳng như thế sao?

- Chớ sao. Tội nghiệp ổng. Một trí tuệ phi thường. Ổng mà nghiên cứu sách vở thì sự đời vẫn ổn, nhưng ổn lại xin nghỉ một năm đi thực tế... Nghe nói ổng đã gặp ma – cà – rồng ở Hắc Lâm, lại thêm chuyện lảng nhãng vớ vẩn với một mụ dạ xoa nữa. Từ đó ổng không bao giờ lấy lại được phong độ như xưa. Từ đó ổng đâm ra sợ sệt, sợ cả học trò của mình, sợ cả môn mình dạy. Ủa, cây dù của ta đâu rồi?

Cái đầu của Harry đang quay mòng mòng. Ma – cà – rồng? Mụ dạ – xoa? Lão Hagrid thì đang bận đếm những viên gạch bức tường sau thùng rác. Lão lăm bắm:

- Ba dọc... hai ngang... Bên phải. Lùi lại, Harry.

Lão dùng mũi dù gõ vào tường ba lần.

Những viên gạch lão sờ vào dường như rừng mình – chúng co lại – và ở chính giữa hiện ra một cái lỗ nhỏ. Cái lỗ dần dần lớn ra, lát sau trước mặt họ là một cái cổng lớn đến nỗi người khổng lồ như lão Hagrid cũng có thể dàng hoàn bước qua. Cánh cổng này mở ra một con đường trải đá cuội quanh co khúc khuỷu. Lão Hagrid nhe răng cười với Harry:

- Chào mừng quý khách đến Hẻm Xéo.

Harry ngạc nhiên quá, bước qua cổng, và ngoái nhìn qua vai thấy cánh cổng thu lại thành lỗ hổng nhỏ dần và cả bức tường liền lại, y nguyên, vững chắc.

Mặt trời soi chiếu rực rỡ trên hàng đồng vạc chất bên ngoài cửa hàng gần họ nhất. Những cái vạc – đủ cỡ – bằng đồng có, bằng thau có, bằng thiếc có, bằng bạc cũng có. Một nhãn hiệu treo bên trên đồng vạc cho biết: Tự khuấy – Xếp gọn được. Lão Hagrid nói.

- Chà con sẽ cần một cái nhưng chúng ta hãy đi lấy tiền trước đã.

Harry ước sao mình có thêm chừng tám con mắt nữa. Khi theo lão Hagrid bước lên phố, nó cứ quay ngang đầu, đảo dọc mắt, nhìn khắp bốn phương tám hướng, để thấy hết mọi thứ: Tiệm quán, đồ đạc bày tràn ra ngoài, người ta mua sắm tấp nập. Khi hai bác cháu đi ngang qua tiệm Apothecary nghe một bà mập mạp đứng bên ngoài cửa tiệm le lưỡi lắc đầu:

- Gan rồng gì mà những bảy mươi Sickles một cân, có mà điên...

Có tiếng còi rè phát ra từ một tiệm âm u mang bảng hiệu Sở cú Eeylop – Tawny, Screech, Barn, Brown, và Snowy. Rất nhiều trẻ con trạc tuổi Harry đang ịn mũi vào cửa sổ ngắm những cán chổi thần bày bên trong. Harry nghe một trong đám trẻ nói:

- Coi kìa! Cán Nimbus 2000 mới toanh – nhanh nhất xưa nay...

Những tiệm khác, cái thì bán áo chùng, cái thì bán kính viễn vọng và những trang thiết bị bằng bạc mà Harry chưa từng nhìn thấy lần nào trong đời. Nhiều tiệm chất đầy nhóc những thùng đựng lá lách dơi và mắt lươn. Và hàng núi sách thần chú, hàng súc to, hàng cuộn lớn giấy da, rồi những chai quỹ dược, những trái cầu phép...

Cuối cùng hai bác cháu đến một toà nhà trắng như tuyết, cao vượt trên những tiệm quán thấp lè tè. Lão Hagrid thông báo:

- Gringotts.

Đứng bên cạnh tấm cửa đồng bệ vệ, trong đồng phục màu tía và vàng, là...

- Đúng là yêu tinh đấy.

Lão Hagrid nói thầm với Harry khi cả hai bước lên những bậc thềm trắng tiến về phía hẻm. Tên yêu tinh lùn hơn Harry cả cái đầu. Nhưng hẻm có một gương mặt ngăm đem tinh quái, một chòm râu nhọn, và Harry để ý thấy chân cẳng và ngón tay của hẻm rất dài. Hẻm cuối chào khi hai bác cháu đi ngang qua. Bây giờ họ đối diện với hai cánh cửa khác, bằng bạc, với những dòng chữ này khắc trên cánh cửa:

Khách lạ, mời vào, nhưng chú ý:

Hể tham thì thâm.

Những ai hưởng mà không hiến,

Đến phiên thì trả gấp nhiều lần vay.

Vậy cho nên nếu khám phá được.

Dưới sàn, kho tàng không phải của mình.

Thì, quân trộm cắp, hãy coi chừng.

Cái mi lãnh đủ không phải kho tàng đâu.

Lão Hagrid nhắc lại:

- Như ta đã nói rồi đó, chỉ có điền rồ mới toan tính chuyện cướp Gringotts.

Hai tên yêu tinh lại cuối chào hai bác cháu khi họ đi qua cánh cửa bạc. Đằng sau một cái quầy dài, hàng trăm tên yêu tinh ngồi trên những cái ghế cao, hí hoáy viết những cuốn sổ cái, chăm chú cân bạc các bằng những chiếc cân đồng, cẩn thận kiểm tra những viên đá quý qua những con mắt kính. Có vô số cửa dẫn ra các hành lang, và nhiều yêu tinh nhộn nhịp hướng dẫn khách ra vô các cửa ra này. Lão Hagrid và Harry đi tới cái quầy. Lão nói với một tên yêu tinh đang rảnh:

- Chúc buổi sáng yên lành. Chúng tôi đến để rút ít tiền trong tủ ông Potter.

- Ông có chìa khoá chứ?

- Có chứ, ủa chắc nó đâu đây thôi.

Lão Hagrid bắt đầu lộn trái các túi áo khoát, làm văng tung toé cả nắm thực phẩm viên cho chó lên cuốn sổ của tên yêu tinh. Hẻm nhăn mũi. Harry thì mãi ngó tên yêu tinh bên phải đang cân một đồng hồng ngọc to như một đụn than đá.

Cuối cùng lão Hagrid reo lên:

- Kiểm được đây rồi.

Lão đưa một chiếc chìa khoá bằng vàng bé tí cho tên yêu tinh. Tên này cầm lấy xem xét kỹ lưỡng rồi nói:

- Cái này trông đúng quy định.

Lão Hagrid ưỡn ngực ra vẻ quan trọng nói thêm:

- Và tôi còn có một lá thư của giáo sư Albus Dumbledore. Nó liên quan đến Cái – mà – ai – cũng – biết – là – cái – gì – đấy ở trong hầm bạc bảy trăm mười ba.

Tên yêu tinh đọc lá thư rất cẩn thận. Xong, hắn đưa lá thư cho lão Hagrid nói:

- Rất tốt. Tôi sẽ cho người đưa quý vị xuống cả hai hầm bạc. Griphook.

Griphook là một tên yêu tin khác. Hắn đợi cho lão Hagrid thu lượm mấy viên đồ ăn cho chó lại vô túi, rồi mới đưa lão cùng Harry đi về phía một trong những cánh cửa mở ra hành lang.

Harry hỏi:

- Cái – mà – ai – cũng – biết – là – cái – gì – đấy ở trong hầm bạc bảy trăm mười ba là cái gì?

Lão Hagrid làm ra vẻ bí mật:

- Không thể nói cho con biết được. Cực kỳ bí mật. Công tác của Hogwarts. Cụ Dumbledore tin tưởng ta. Nói cho con biết ta mất việc như chơi.

Griphook mở cửa cho họ. Lần này Harry hơi ngạc nhiên, vì nó tưởng sẽ thấy những tường cấm thạch nguy nghi như nãy giờ, nhưng lại chỉ thấy một lối đi hẹp bằng đá được những ngọn đuốc chập chờn rọi sáng. Con đường khá dốc dẫn xuống một cái sàn có những đường rầy xe lửa nhỏ xíu. Griphook thối còi, một toa xe tự hành cũng nhỏ xíu, lắt cật chạy trên đường rầy về phía họ. Họ trèo lên – lão Hagrid xoay trở hết sức vất vả – rồi toa xa vọt.

Ban đầu toa xe còn lắt cật chạy trong những hành lang quanh co. Harry cố nhớ, trái, phải, phải, trái, giữa ngã ba, phải, trái, trái, phải... Nhưng rồi nó không thể nào nhớ được. Cái toa xe cút – kít coi bộ tự nó biết rõ lộ trình của nó, bởi vì chẳng thấy Griphook điều khiển gì cả.

Không khi lạnh dần, luồng khí lạnh làm nhúc buốt mắt Harry, nhưng nó không chịu nhắm mắt lại. Có một lần nó tưởng nó nhìn thấy một đốm lửa bùng lên ở cuối con đường, khi toa xe chạy qua khúc quanh nó mới nhận ra đó là một con rồng, nhưng không kịp nhìn kỹ. Họ càng xuống sâu, qua nhiều hồ ngầm dưới mặt đất, nơi những vù đá và mảng đá khổng lồ thông từ trên trần xuống và mọc từ dưới sàn lên. Cổ nói to hơn tiếng ầm ầm của toa xe chạy, Harry hỏi lão Hagrid:

- Vù đá với mảng đá khác nhau ra sao hả bác Hagrid?

- Chữ mảng dài hơn chữ vù. Nhưng đừng có hỏi gì ta lúc này nữa. Ta cảm thấy say xe rồi.

Trông lão quả là tái nhợt đi, thật ra là trông lão xanh lè. Cuối cùng khi cái toa xe dừng lại bên cạnh một cánh cửa nhỏ trên tường của đường hầm, lão Hagrid leo xuống và phải đứng tựa vào tường để cho chân cẳng bết run lẩy bẩy.

Griphook mở khoá cánh cửa. Khói xanh toả ra mù mịt, và khi khói tan, Harry há hốc miệng nhìn. Bên trong là hàng đụn vàng, hàng cột bạc, hàng đồng tiền đồng nhỏ. Lão Hagrid mỉm cười:

- Cửa con tất cả đó.

Tất cả là của Harry? Không thể tin được. Ông bà Dursley hẳn là không biết gì về kho tàng này, chứ nếu mà họ biết thì đời nào còn lại chút gì tới tay Harry? Biết bao nhiêu lần ông bà Dursley than vãn là họ tốn biết bao nhiêu tiền nuôi béo cô nó. Vậy mà có cả một kho tàng thuộc về nó nằm sâu phía dưới Luân – Đôn.

Lão Hagrid giúp Harry hốt một mớ vàng bạc đồng vô một cái túi. Lão giải thích:

- Đồng vàng gọi là Galleons, mỗi đồng vàng ăn mười bảy Sickles bạc, và mỗi Sickle ăn hai mươi chín Knuts đồng, cũng dễ tính thôi. Xong, nhiều đây là đủ cho hai học kỳ, phần còn lại được giữ an toàn cho con.

Lão quay sang và nói với Griphook:

- Bây giờ làm ơn đưa chúng tôi đến hầm bạc bảy trăm mười ba, và chậm chậm một chút cho tôi nhờ.

Griphook nói:

- Chỉ có một tốc độ mà thôi.

Họ lại xuống sâu hơn nữa, và càng lúc càng tăng tốc. Không khí càng lạnh khủng khiếp khi họ vượt qua những khúc quanh chật hẹp. Lắc lư toa xe vượt qua một cái khe núi ngầm dưới lòng đất, Harry chồm qua thành toa để coi thử phía dưới đáy sâu thẳm và tối om ấy có gì, nhưng lão Hagrid nắm cổ áo nó kéo nó ngồi xuống và cựa nự một mách.

Hầm bạc bảy trăm mười ba không có ổ khóa. Griphook lúc này cũng tỏ ra quan trọng hẳn bảo:

- Lùi lại.

Rồi hắn gõ nhẹ nhàng lên cánh cửa bằng một ngón tay dài, và cánh cửa chỉ việc tan chảy ra.

Griphook giải thích:

- Nếu người nào khác một yêu tinh Gringotts gõ lên cánh cửa thì hắn sẽ bị hút xuyên qua cánh cửa và mắc kẹt trong đó vĩnh viễn.

Harry thắc mắc:

- Bao lâu các ông mới kiểm tra những thứ bên trong một lần?

Khoảng mười năm.

Griphook trả lời với một nụ cười quái dị.

Trong hầm bạc cực kỳ an toàn này ắt hẳn phải là thứ gì cực kỳ phi thường. Harry chắc chắn như vậy, nên nó háo hức nhoái người vô xem, tưởng sẽ thấy ít nhất cũng cả biển châu báu ngọc ngà. Nhưng thoát đầu nó chẳng thấy gì cả. Căn phòng hầu như trống rỗng. Rồi nó chú ý đến một cái gói nhỏ bụi bặm gói trong một miếng giấy nâu nằm trên sàn. Lão Hagrid lập tức nhặt nó lên nhét sâu vô túi trong của chiếc áo khoác.

Harry thêm biết cái đó là cái gì hết sức, nhưng cũng biết là khôn hồn thì đừng hỏi.

Lão Hagrid nói:

- Đi thôi, trở lại cái xe thổ tả này, và đừng có mà nói chuyện với ta trên đường về, ta từ giờ ngậm chặt miệng là thượng sách.

Sau chuyến tàu lắc lư trở về mặt đất, hai bác cháu đứng chớp mắt lia lịa trong ánh nắng rạng rỡ phía trước toà nhà Gringotts. Với một túi đầy tiền, Harry không biết nên chạy đi đâu và làm gì trước tiên. Nó không cần phải hỏi tí giá – một đồng Galleon ăn bao nhiêu đồng bảng Anh – cũng biết là nó đang có trong tay nhiều tiền hơn bao giờ hết trong đời nó. Nhiều hơn cả tiền mà Dudley từng có.

Lão Hagrid hất đầu về phía cửa tiệm Trang phục cho mọi dịp của Phu nhân Malkin.

- Mua đồng phục trước đã.

Harry tưởng lão Hagrid dẫn mình vô tiệm, nhưng lão lại nói:

- Harry nè, con có phật ý không nếu ta ghé vô quán Leaky Cauldron làm một ly?

Mấy toa xe Gringotts hành ta quá sức.

Trông lão có vẻ còn hơi say xe, cho nên Harry đành đi vô tiệm của phu nhân Malkin một mình, trong lòng hết sức lo âu.

Phu nhân Malkin là một phụ nữ mập lùn, cười toe toét và mặc đồ toàn màu hoa cà.

Harry vừa há miệng toan nói thì bà đã tươm tướp:

- Đồng phục Hogwarts hả cưng? Ở đây có nhiều lắm, tha hồ cho con chọn. Như trong kia lúc này có một quý ông trẻ tuổi đang thử đồ đấy.

Đằng sau cửa hàng, một thằng bé có gương mặt nhọn nhọt nhạc đang đứng trên cái bục cho một mũ phù thủy khác lượt thử cái áo chùng đen của nó. Phụ nhân Malkin đặt Harry đứng trên một cái bục khác bên cạnh, trùm một cái áo dài qua đầu nó, bắt đầu đánh dấu chiều dài để xén bớt.

Thằng bé nhọt nhạc nói:

- Chào. Cũng vô Hogwarts à?

Harry đáp:

- Ừ.

- Ba tao đang mua sách cho tao ở tiệm kế bên và má tao thì đã lên phía đầu phố để kiểm mua một cây đũa phép.

Giọng thằng bé này có âm điệu nhừa nhựa chán ngắt. Nó lại nói nhiều:

- Lát nữa tao kéo má tao đi coi chổi đũa. Thật không hiểu tại sao người ta lại không cho phép học sinh năm thứ nhất có chổi thần. Tao tính làm nư với ba má tao để mua cho tao một cây rồi tao sẽ lên đem vô trường.

Harry sức liên tưởng đến Dudley. Thằng bé vẫn tiếp tục huênh hoang:

- Nè, mày đã bao giờ có chổi riêng chưa?

- Chưa.

- Biết chơi Quidditch chớ?

- Không.

Harry vừa đáp vừa thắc mắc không biết Quidditch là cái gì? Thằng bé vênh váo:

- Tao chơi xịn. Ba má tao nói tao mà không được chọn vào đấu cho nhà tao thì đó là một tội lỗi. Và tao phải nói, tao đồng ý. Mày biết sẽ ở nhà nào chưa?

- Chưa.

Harry trả lời mà cảm thấy mình cứ ngu thêm từng phút một. Thằng kia gật gù:

- Thật ra không ai thực sự biết cho đến khi chính thức nhập học. Nhưn mà tao thì biết là tao sẽ ở nhà Slytherin, tất cả mọi người trong gia đình tao đều từng ở đó mà. Thử nghĩ tao mà bị tống vô nhà Hufflepuff thì chắc tao nghỉ quá. Phải không?

Harry chẳng biết nói gì hơn là phát ra một tiếng ậm ừ trong cổ họng, ước ao sao cho nó có được điều gì thú vị để nói. Thằng bé nhọt nhạc bỗng kêu lên:

- Ê ngó lão già kia kia.

Nó hất đầu về phía cửa sổ. Lão Hagrid đang đứng ở đó. Lão nhe răng cười với Harry và chỉ hai cây kem to tướng, ra hiệu lão không vào được. Harry mừng rỡ là giờ đây nó có biết một hai điều mà thằng bé không biết.

- Đó là bác Hagrid bác làm việc trong trường Hogwarts.

Thằng bé nói:

- A, tao có nghe nói về lão. Một loại đầy tớ ấy mà, phải không?

Harry cảm thấy mình càng lúc càng bớt ưa thằng bé.

- Bác ấy là người giữ khóa.

- Đúng y chang. Tao nghe nói ống mọi rợ lắm – Sống trong một cái chòi trong sân trường, thỉnh thoảng lại say xỉn, lại còn tập tễnh làm phép thuật nữa chứ, nhưng rốt cuộc lại làm cháy cái giường của mình.

Harry lạnh lùng nói:

- Tôi thấy bác ấy giỏi lắm.

Thằng bé khịt mũi:

- Mày tưởng vậy há? Mà tại sao mày dây dưa với lão? Ba má mày đâu?

- Họ chết rồi.

Harry không muốn tiếp tục về đề tài đó với thằng bé này nữa. Thằng đó tỏ ra thương hại:

- Tội nghiệp. Nhưng ba má mày cũng thuộc giới của chúng ta, phải không?

- Ý cậu nói là ba má tôi có phải là phù thủy không hả?

- Mày cũng biết là người ta đâu có thu nhận người thuộc giới khác vào Hogwarts, đúng không? Họ không giống chúng ta, không được nuôi dạy theo cách của chúng ta. Có đứa chẳng biết tí gì về Hogwarts khi nhận được giấy gọi nhập học, tưởng tượng nổi không? Tao nghĩ người ta nên duy trì truyền thống gia đình phù thủy xưa. À, mày thuộc dòng họ nào?

Harry chưa kịp mở miệng thì phu nhân Malkin đã lại nói trước:

- Con xong rồi cưng ạ.

Harry chẳng hề tiếc cuộc trò chuyện bị chấm dứt ngang xương, nhảy ngay khỏi cái bục. Thằng kia nói:

- Thế chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Hogwarts đúng không?

Harry hơi có vẻ lặng lẽ khi ăn que kem mà lão Hagrid mua cho nó (kem sô – cô – la có dâu và đậu phộng nữa). Lão Hagrid hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Harry nói dối:

- Đâu có gì đâu.

Họ dùng chân mua giấy da và viết lông chim. Harry phấn khởi lên một chút khi tìm thấy bình mực tự đổi màu khi viết. Ra khỏi tiệm Harry hỏi:

- Bác Hagrid, Quidditch là cái gì?

- Cô hồn các đảng ơi, ta cứ quên bég là chú nhỏ này không biết chút gì hết về Quidditch!

- Bác đừng làm cháu thêm nản lòng.

Harry kể cho lão Hagrid nghe chuyện nó gặp thằng bé nhọt nhạc trong tiệm quần áo phu nhân Malkin.

- Nó nói những người sinh trưởng trong gia đình người Muggle không được thu nhận vào Hogwarts.

- Nhưng con không thuộc gia đình người Muggle. Nếu thằng nhóc đó mà biết con đã là ai – Mà nó nhất định phải biết tên con nếu ba má nó thật sự là dân phù thủy. Con thấy đó, mọi người trong quán Leaky Cauldron tỏ ra như thế nào khi họ gặp con. Nhưng dù sao đi nữa thằng bé đó biết khỉ gì mà nói. Vì trong số những phù thủy giỏi nhất mà ta biết cũng có một số người vốn xuất thân từ giới Muggle, nhưng họ có phép màu tự nhiên, như má con là một thí dụ. Con nghĩ xem, má con có một người chị tầm thường như thế nào!

- Vậy thì Quidditch là cái gì?

- Là môn thể thao của chúng ta. Thể thao phù thủy. Nó giống như... giống như bóng đá trong thể thao giới Muggle vậy – mọi người đuổi theo Quidditch, chơi trên không nhé, cỡi trên cán chổi mà chơi, và có tới bốn trái banh – Chà, cũng khó giải thích luật lệ.

- Còn Slytherin và Hufflepuff là cái gì?

- Ký túc xá, tức nhà trong trường cho học sinh ở trọ. Có bốn ký túc xá hết thảy. Người ta hay nói Hufflepuff chứa toàn đồ học dốt, nhưng...

Harry rầu rĩ:

- Chắc là con sẽ bị cho vô Hufflepuff thôi.

- Hufflepuff còn đỡ hơn Slytherin. Hồi nào giờ có tên phù thủy ác hoá nào mà không ở lò Slytherin ra đâu? Một thí dụ là kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy.

- Vol..., xí quên, kẻ – mà – ai – cũng – biết – là – ai – đấy cũng từng học ở Hogwarts sao?

- Ở lâu lắm rồi.

Lão Hagrid mua sách cho Harry trong một tiệm sách tên là Bồ – và – hại. Ở đó những quyển sách to như tảng đá lát đường bọc da chất cao đống trần nhà. Lại có sách nhỏ cỡ con tem bọc lụa. Có quyển sách đầy những ký hiệu kỳ cục; có quyển lại không có chữ gì bên trong cả. Đến như Dudley, một thằng bé không bao giờ đọc sách, chắc cũng khoái đưa tay vào sờ thử vào những quyển sách lạ lùng này. Lão Hagrid phải kéo Harry bút khỏi những cuốn như Nguyên rửa và phản nguyên (Cứu bạn bè và trừng phạt kẻ thù bằng sự phục thù mới nhất: rụng hết tóc, chân cà vẹo, lưỡi cà giựt, và nhiều nhiều trò hay nữa) của giáo sư Vindictus Viridian.

Harry luyến tiếc:

- Con muốn bữa nào thử trừng phạt Dudley.

Lão Hagrid gật gù:

- Ta không nói như vậy không hay. Nhưng đừng có giở phép thuật ra trong thế giới Muggle, trừ những trường hợp thật đặc biệt. Với lại, con cũng chưa thể thực hiện được những lời nguyện, con còn phải học tập nhiều mới đạt tới trình độ nguyện rửa người khác.

Lão Hagrid cũng không cho Harry mua một cái vạc bằng vàng (trong danh sách ghi là một cái vạc bằng thiếc), nhưng ông cho phép nó mua một bộ cân rất xinh để cân các nguyên liệu chế biến quỷ dược, và mua cả một cái kính viễn vọng bằng đồng thu gọn được. Rồi họ vô tiệm Apothecary, một nơi đủ nguyên liệu tuyệt vời để tạo ra bất cứ thứ mùi kinh khủng gì, như mùi trứng thối pha với mùi bắp cải nhũn. Các thùng đựng nguyên vật liệu chất đầy trên sàn; những hũ dược thảo, các thứ rễ khô, và những bao bột sáng để dựa sát tường. Những bó da, những xương mồi lửa, những móng vuốt co quắp thông từ trên trần xuống. Trong khi lão Hagrid hỏi người đứng sau quầy về một số nguyên liệu cần thiết cho việc học của Harry, thì tự Harry một mình đi xem xét mấy cái sừng kỳ lân bạc (giá hai mươi mốt Galleons một cái), và những con mắt bọ cam đen nhánh, nhỏ tí tí (năm Knuts một chung).

Ra khỏi tiệm Apothecary, lão Hagrid kiểm lại danh sách đồ cần có của Harry.

- Chỉ còn cây đũa phép là chưa mua. À, phải rồi, ta còn chưa cho con một món quà sinh nhật.

Harry cảm thấy hai má nó nóng bừng.

- Bác không cần phải...

- Ta biết ta không cần phải làm vậy. Nhưng mà để coi, ta sẽ tặng con một thứ gì nè? Nhất định không phải cóc rồi, cóc đã hết mốt từ lâu, chúng nó sẽ cười nhạo con cho coi. Ta cũng không thích mèo, chúng làm cho ta sổ mũi hắt xì hơi. Vậy ta sẽ sắm cho con một con cú. Loại này cực kỳ hữu ích, có thể chuyển thư và đủ mọi thứ dùm con.

Hai mươi phút sau, hai bác cháu rời khỏi viện cú Eeylops, một nơi âm u, đầy những tiếng thì thào, những giọng rít nóng, những đôi mắt sáng như ngọc. Harry đã có trong tay chiếc lồng to, bên trong là một con cú trắng như tuyết vô cùng xinh đẹp, đang vùi đầu trong cánh ngủ say sưa. Harry không thể không lặp lại câu cảm ơn lão Hagrid, nghe đến gần cả lăm như giáo sư Quirrell.

Lão Hagrid gật đi một cách thô lỗ:

- Ôn nghĩa gì! Ta chắc con làm gì mà có được nhiều quà cáp khi ở nhà Dursley. Giờ thì ta chỉ cần đến một tiệm nữa thôi, tiệm duy nhất bán đũa phép, tiệm Ollivanders để kiểm cho con cây đũa phép xịn nhất.

Một cây đũa phép... chính là cái mà Harry nôn nóng muốn có nhất.

Tiệm cuối cùng này nhỏ xíu, vừa hẹp vừa dơ, trên cửa tiệm có đeo mấy chữ vàng: Ollivanders nhà sản xuất đũa uy tín từ năm 382. Bên trong cửa sổ bám đầy bụi bặm, có trưng bày một cây đũa duy nhất đặt trên một cái gối tím bạc màu.

Khi hai bác cháu bước vô trong tiệm thì nghe có tiếng chuông leng keng vang lên đầu đó ở sâu dưới sàn tiệm. Chỗ này thật là chật chội, nhưng trống trơn, ngoại trừ một chiếc ghế đu đưa duy nhất để cho Harry ngồi chờ. Nó cảm thấy lạ lùng như thể nó vừa bước vào một thư viện rất ư nghiêm ngặt. Nó phải ráng nuốt vô rất nhiều câu hỏi chỉ chực vọt ra khỏi miệng, giương mắt ngó hàng ngàn cái hộp nhỏ và dài chất khít rịt lên tới trần. Không biết tại sao bỗng dưng Harry cảm thấy như cổ mình bị kim chích. Cái vẻ bụi bặm và lặng lẽ nơi đây dường như gây một cảm giác kiến bò trong xương người ta bằng một thứ phù phép bí ẩn gì đó.

Chợt một giọng nói dịu dàng vang lên:

- Chào cháu.

Harry đứng phắt dậy. Lão Hagrid chắc là càn nhảy dựng lên vì nghe tiếng xô cái ghế của lão.

Một cụ già đứng trước mặt hai bác cháu, đôi mắt cụ to và sáng như ánh trăng chiếu xuyên về âm u của cửa tiệm. Harry lúng túng nói:

- Cháu chào cụ ạ.

Cụ già nói:

- À, phải, phải, phải rồi. Ta đã nghĩ là ta sẽ sớm gặp lại cháu. Harry Potter. Cháu có đôi mắt của mẹ cháu. Ta tưởng như chỉ mới ngày hôm qua khi ta gặp chính mẹ cháu trong tiệm này, mua đũa phép đầu tiên của mình. Để coi, cây đũa đó bằng gỗ cây liễu, dài ba tấc, thanh nhả. Một cây đũa đẹp thích hợp cho việc luyện bùa.

Cụ Ollivanders tiến đến gần Harry hơn. Harry chỉ mong cho cụ chớp mắt. Đôi mắt bạc màu ánh trắng đó làm cho nó sồn tóc gáy.

- Ba của cháu, ngược lại, thích một cây đũa phép bằng gỗ cây sao. Dài ba tấc một. Uống dẻo được. Nhiều quyền lực hơn và xuất sắc hơn về khả năng biến hoá. Ừ, ta thấy ba của cháu xứng đáng với cây đũa phép đó. Thực ra thì chính cây đũa phép chọn phù thủy, chứ không phải phù thủy chọn đũa phép, đúng vậy.

Ông Ollivanders đã đến gần sát Harry đến nỗi mũi cụ và mũi Harry suýt đụng nhau. Harry có thể nhìn thấy bóng mình phản chiếu trong mắt cụ.

- Và đây là chỗ...

Ông Ollivanders đưa ngón tay trắng bệch dài thông sờ vào vết sẹo hình tia chớp trên trán Harry. Ông nói nhẹ nhàng:

- Ta rất tiếc là chính ta đã bán ra cây đũa thủ phạm của vết sẹo này. Bốn tấc một. Chà, cây đũa phép này rất, rất, rất nhiều quyền phép; Rất quyền phép, mà lại ở trong tay một kẻ ác... A, giá như ta biết cây đũa phép ấy ra đời để làm những chuyện...

Cụ lắc đầu, và rồi, may cho Harry, cụ quay sang lão Hagrid.

- Chào Rubeus Hagrid. Thật vui khi gặp lại anh... đũa của anh làm bằng gỗ sồi, dài năm tấc, hơi cong, phải không?

- Đúng đó thưa cụ.

- Cây đũa đó tốt lắm. Nhưng họ đã bẻ gãy vụn cây đũa của anh khi anh bị đuổi phải không?

Giọng cụ Ollivanders bỗng nhiên đanh lại. Lão Hagrid bối rối:

- Ờ... phải, họ đã làm như vậy. Nhưng mà tôi vẫn còn giữ những khúc gãy.

Cụ Ollivanders vẫn lạnh lùng:

- Nhưng anh không sử dụng chúng?

Lão Hagrid vội nói ngay:

- Không đâu thưa cụ.

Harry để ý thấy lão Hagrid ép chặt cây dù bên trong cái áo khoát đen dày khi phân bua với cụ Ollivanders. Cụ ném cho lão Hagrid một cái nhìn dữ tợn:

- Hừm, thôi được, bây giờ để ta xem, cây đũa nào thích hợp với cậu Potter.

Cụ lấy từ trong túi ra một cuộn thước dây có dấu khắc bạc.

- Tay nào của cậu cầm đũa?

- Ở... cháu thuận tay mặt ạ.

- Giơ tay lên. Vậy đó.

Cụ đó từ vai đến ngón tay của Harry, rồi đo từ cổ tay đến cùi chỏ, từ vai đến sán, từ tay đến đầu gối, và vòng quanh đầu. Trong lúc đó cụ nói:

- Mỗi cây đũa phép của hiệu Ollivanders đều có lõi bằng chất liệu pháp thuật hùng mạnh, cậu Potter à. Chúng tôi dùng lông đầu bạch kỳ mã, lông đuôi phượng hoàng, và gân rồng. Không có cây đũa Ollivanders nào giống cây đũa Ollivanders nào, bởi vì không hề có hai con bạch kỳ mã, hai con phượng, hay hai con rồng nào giống y như nhau. Và dĩ nhiên, cậu không thể nào tạo được quyền phép tương tự khi sử dụng cây đũa của phù thủy khác.

Harry bỗng nhận ra cái thước đo, đang đo khoảng cách hai lỗ mũi của nó, tự động làm công việc một mình. Cụ Ollivanders đã bỏ đi tới chỗ mấy cái kệ, lấy xuống vài cái hộp.

Khi cụ nói:

- Xong rồi.

Thì cái thước đo tự động buông mình rớt xuống sàn.

- Được rồi, cậu Potter, thử cái này xem. Gỗ sồi và gân rồng. Hai tất rươi, xinh đẹp và linh hoạt. Cứ cầm nó lên vậy một cái.

Harry cầm cây đũa và (cảm thấy mình ngu ngốc) quơ một vòng nhỏ. Nhưng cụ Ollivanders giật lại cây đũa ngay tức thì.

- Thử cây này. Gỗ thích và lông phượng. Hai tất ba. Khá lợi hại.

Harry thử, nhưng nó chưa kịp giơ cây đũa lên thì lại bị cụ Ollivanders tuột mất.

- Không, không. Thử cây này. Gỗ mun và lông kỳ lân. Hai tất tám.

Harry thử. Rồi thử. Nó chẳng hiểu cụ Ollivanders có ý chờ đợi phép màu gì. Đồng đũa nó đã thử vun thành đồng trên chiếc ghế đu đưa, nhưng cụ Ollivanders vẫn cứ đưa ra thêm nhiều cây đũa khác để thử. Mà càng thử cụ có vẻ càng vui hơn.

- Tưởng ta bị hả? Đừng lo. Chúng ta đang tìm một cây phối hợp hoàn hảo nằm đâu đây trong đám đũa này. Ta đang tự hỏi, à phải, sao lại không thử một sự kết hợp khác thường. Cây nhựa ruồi và lông phượng. Hạt tất chín. Đẹp và dễ uốn nắn.

Harry cầm cây đũa. Nó thành linh cảm nhận một luồng hơi ấm truyền vào đầu ngón tay. Nó giơ cây gậy lên cao trên đầu, ngoắc một cái giữa đám bụi lưu niên trong tiệm. Một chuỗi những tia lấp lánh vàng đỏ bắn ra từ đầu đũa y như pháo hoa, tạo thành những điểm sáng nhảy múa trên tường. Lão Hagrid vỗ tay hò reo, còn cụ Ollivanders thì bật khóc:

- Ôi, hoan hô. Đúng rồi, ôi, hay quá. Ừ. Tốt. Tốt. Thật là kỳ lạ... Ôi kỳ lạ biết bao...

Cụ đặt cây đũa của Harry trở vào cái hộp, gói trong một tờ giấy nâu, vẫn lẩm nhẩm:

- Kỳ lạ... Kỳ lạ...

Harry hỏi:

- Cháu xin lỗi, nhưng mà cái gì kỳ lạ ạ?

Cụ Ollivanders nhìn chăm chú vào mặt Harry:

- Ta nhớ mọi cây đũa của ta bán ra, cậu Potter à. Từng cây đũa một. Ngẫu nhiên làm sao là con phượng đã cho cái lông làm thành cây đũa của cháu cũng cho thêm một chiếc lông – và chỉ một chiếc. Rất kỳ lạ, nhưng đúng là chiếc lông phượng trong cây đũa của cháu, chính là anh em của chiếc lông làm nên cây đũa đã để thọc trên trán cháu.

Harry há hốc miệng, tròn tròn mắt.

- Chuyện đời kỳ lạ làm sao. Nên nhớ, đũa phép chọn phù thủy. Ta tin là chúng ta có thể trông mong nơi cháu những điều vĩ đại, Potter à... Nói cho cùng, Người – mà – chớ – gọi – tên – ra quả đã làm những điều vĩ đại. Khủng khiếp thật nhưng cũng vĩ đại.

Harry rùng mình. Nó không chắc là nó thích cụ Ollivanders lắm. Nó trả cụ bảy đồng Galleons vàng để mua cây đũa, và cụ Ollivanders cúi chào tiễn hai bác cháu ra tận cửa.

Xế chiều, mặt trời đã lơ lửng phía chân trời khi Harry và lão Hagrid quay trở lại Hẻm Xéo, xuyên qua bức tường, trở lại quán rượu Leaky Cauldron, lúc ấy đã vắng hoe.

Harry không nói gì cả khi cả hai đi xuống phố. Nó cũng không để ý người ta ngó ngoái hai bác cháu nó như thế nào khi cả hai người xuống ga xe điện ngầm, tay xách, nách mang, lưng vác những hộp những gói hình thù khôi hài, lại có một con cú trắng như tuyết ngủ vùi trong chiếc lồng mà Harry ôm trong lòng.

Đến sân ga, khi lão Hagrid vỗ vai Harry, nó mới nhận ra mình đang ở đâu. Lão Hagrid nói:

- Còn đủ thì giờ để ăn cái gì đó trước khi chuyển tàu của con chạy.

Lão mua cho Harry một cái bánh mì nhân thịt và cả hai ngồi trên ghế đợi mà ăn. Harry cứ nhìn quanh. Mọi thứ trông là lạ làm sao đó.

Lão Hagrid hỏi:

- Con có sao không Harry? Sao bỗng nhiên con im lặng?

Harry không chắc là nó có thể giải thích được. Nó đang trải qua một sinh nhật tuyệt vời nhất từ trước đến giờ. Nó vừa nhai bánh mì thịt băm vừa kiểm vài lời để nói.

Cuối cùng nó cũng kiểm ra mấy câu:

- Ai cũng nghĩ là con đặc biệt, tất cả những người ở tiệm Leaky Cauldron, giáo sư Quirrell, cụ Ollivanders... nhưng mà thực tình con không biết chút pháp thuật nào cả. Sao họ lại trông mong điều vĩ đại nơi con? Con nổi tiếng mà con không thể nhớ mình nổi tiếng nhờ cái gì. Con không biết điều gì đã xảy ra khi Vol..., xí quên, con muốn nói là vào cái đêm ba má con bị hại đó...

Lão Hagrid chồm qua bàn, đưa cái mặt rậm rì râu tóc của lão đến gần mặt Harry, và sau râu tóc ấy là một nụ cười hiền lành tử tế:

- Đừng lo lắng, con ơi. Con sẽ học hành tấn tới mau lắm. Ai cũng bắt đầu từ chỗ bắt đầu ở Hogwarts. Con sẽ vượt qua được hết, không sao đâu. Ta biết là sẽ kho khăn vất vả. Con sẽ phải một mình phấn đấu vương lên, không dễ dàng gì. Nhưng con sẽ trải qua một quãng đời tuyệt vời ở Hogwarts. Ta đã từng trải qua... Mà thực tế là ta vẫn đang trải qua đời ta ở đó.

Lão Hagrid giúp Harry lên chuyển tàu điện ngầm sẽ đưa nó về lại ngôi nhà dì dượng Dursley. Lão đưa nó một lá thư.

- Đây là vé của con để đi Hogwarts. Ngày một tháng chín. Ngã Tư Vua. Trong vé có ghi rõ. Nếu gặp rắc rối gì với gia đình Dursley thì gọi cú cho ta. Con cú đó biết tìm ta ở đâu. Hen gặp lại con nhé, Harry.

Chuyển tàu điện ngầm chuyển bánh ra khỏi ga. Harry muốn được nhìn lão Hagrid cho đến khi lão khuất hẳn tầm nhìn. Nó đứng ịn mũi vào cửa sổ toa tàu nhìn lại, nhưng chỉ chớp mắt một cái là lão Hagrid đã biến mất rồi.